

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 20, 2018

Nummer 20, 2018

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:897](#) 12-06-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:901](#) 12-06-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:902](#) 12-06-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:789](#) 29-05-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:786](#) 29-05-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:776](#) 29-05-2018

RECHTSPRAAK

Slagende bewijsklacht tegen de veroordeling wegens het niet voldoen aan een vordering ex artikel 21 en 24a WED bij controle van een vissersboot.

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat het Openbaar Ministerie niet-ontvankelijk is in de vervolging van de verdachte wegens schending van het *ne bis in idem*-beginsel.

Het gaat in de onderhavige zaak naar de kern genomen om de vraag of de omstandigheid – zoals door het hof is vastgesteld – dat de visvergunning van de verdachte is geschorst vanwege het handelen in strijd met artikel 16 Verordening (EG) 850/98 gevolgen heeft voor de strafrechtelijke vervolgbaarheid van diezelfde gedraging.

Artikel 68 Sr is, zoals het hof kennelijk heeft geoordeeld, op het onderhavige geval niet van toepassing, omdat niet sprake is van – kort gezegd – meerdere onherroepelijke beslissingen van de strafrechter.

Ingevolge artikel 51 Handvest zijn de bepalingen van dit Handvest gericht tot de lidstaten, uitsluitend wanneer zij het Unierecht ten uitvoer brengen. Daarvan is in het onderhavige geval sprake, in aanmerking genomen dat de verdachte in de onderhavige strafzaak overtreding van het in artikel 16 Verordening (EG) 850/98 bepaalde is ten laste gelegd. Hieruit volgt dat artikel 50 Handvest op het onderhavige geval van toepassing is. Kennelijk heeft het hof, door te overwegen dat de schorsing van de visvergunning moet worden aangemerkt als ‘*criminal charge*’ en dat derhalve sprake is van schending van het *ne bis in idem*-beginsel, geoordeeld dat die schorsing in het onderhavige geval moet worden opgevat als veroordeling voor een strafbaar feit in de zin van artikel 50 Handvest en dat dientengevolge de vervolging van de verdachte vanwege het handelen in strijd met artikel 16 Verordening (EG) 850/98 onverenigbaar is met artikel 50 Handvest.

Het hof heeft vastgesteld dat aan de verdachte – in een bestuursrechtelijke procedure – een schorsing van de visvergunning voor de duur van vier weken is opgelegd en dat die schorsing ten doel had de compensatie van de gevolgen die het handelen in strijd met artikel 16 van Verordening (EG) 850/98 heeft veroorzaakt. Het hof heeft derhalve terecht tot uitgangspunt

genomen dat het met de schorsing van de visvergunning nagestreefde doel niet repressief was (vgl. ook ABRvS 6 februari 2008, ECLI:NL:RVS:2008:BC3625 m.b.t. artikel 3 Regeling visvergunning).

Anders dan het hof heeft overwogen is de omstandigheid dat de verdachte ten gevolge van de schorsing van de visvergunning inkomsten voor een bedrag van € 88.275 is misgelopen, niet van dien aard dat de schorsing van de visvergunning niettemin heeft te gelden als *criminal charge* en daarmee als een veroordeling van de verdachte voor een strafbaar feit in de zin van artikel 50 Handvest. Het hierop gebaseerde oordeel dat sprake is van 'een ontoelaatbare dubbele vervolging', geeft derhalve blijk van een onjuiste rechtsopvatting.

Het middel slaagt.

Het middel klaagt onder meer dat de bewezenverklaring van het onder 1 ten laste gelegde wat betreft het opzet niet uit de gebezigde bewijsvoering kan worden afgeleid.

De tenlastelegging is toegesneden op artikel 26 WED. De bewezenverklaring, voor zover behelzende dat de verdachte 'opzettelijk' niet heeft voldaan aan de door een opsporingsambtenaar krachtens artikel 21 juncto 24a WED gedane vordering, kan niet zonder meer uit de gebezigde bewijsvoering volgen. De daartoe door het hof in het bijzonder in aanmerking genomen omstandigheid dat op enig moment vóór de in de bewezenverklaring bedoelde vordering de visnetten bewust zijn gevierd om een controle van de netten te vermijden, kan het oordeel van het hof dat de verdachte opzet had op het niet-voldoen aan de nadien gegeven vordering tot het opdreggen van de visnetten, niet zonder meer dragen. De uitspraak is daarom niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

Het middel is in zoverre terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-06-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:901

Zaaknummer: 17/01159

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en M.T. Boerlage

Advocaten: J. Kuijper

Wetsartikelen: 16 Verordening (EG) 850/98, 50 Handvest, 51 Handvest, 21 WED, 24a WED, 26 WED

en 68 Sr

RECHTSPRAAK

Het werven van personen voor het zorgen voor de bezittingen, het huishouden en de kinderen van een strijder is niet zonder meer aan te merken als het werven voor de gewapende strijd.

Het middel klaagt dat het hof wat betreft het onder 1 ten laste gelegde een onjuiste uitleg heeft gegeven aan de daarin gebezigde, aan artikel 205 lid 1 Sr ontleende term ‘voor gewapende strijd’, althans dat het oordeel van het hof dienaangaande ontoereikend is gemotiveerd.

De wetsgeschiedenis met betrekking tot deze bepaling is weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal onder 15 tot en met 20. In dit verband kan meer in het bijzonder worden gewezen op de nota naar aanleiding van het nader verslag bij het wetsvoorstel dat heeft geleid tot de wet van 24 juni 2004, *Stb.* 2004, 290 (Wet terroristische misdrijven), die ten aanzien van artikel 205 Sr onder meer het volgende inhoudt:

‘De onderhavige aanvulling van artikel 205 Sr heeft vooral waarde voor rekruteringshandelingen waarbij het groepsverband niet duidelijk herkenbaar en bewijsbaar zal zijn; beoogd wordt om ook rekruteringsactiviteiten strafbaar te stellen welke betrekking hebben op het werven van personen met het oog op hun rechtstreekse inzet ten behoeve van de islamistische of een anderszins gewapende en gewelddadige strijd zonder dat daarbij aantoonbaar sprake zal zijn van deelneming aan enige groep of samenwerkingsverband. (...)

(...)

Het voorstel om de delictomschrijving van het misdrijf van artikel 205 Sr aan te vullen met het begrip «gewapende strijd» – zo worden vragen van de leden van de VVD-fractie over dit begrip beantwoord – vindt zijn achtergrond in de wens om het werven ten behoeve van een jihad binnen het bereik van deze strafbepaling te brengen (vgl. ook de toelichting bij de tweede nota van wijziging). Het bestanddeel dat in dat geval voor de vervulling van de delictomschrijving van artikel 205 Sr bewezen dient te worden, betreft «gewapende strijd». Omdat een jihad te omschrijven is als islamistische strijd die de vorm aanneemt van het ontplooiën van geweldsactiviteiten tegen gepercipieerde vijanden van de islam ter verwezenlijking van een wereld die een zo zuiver mogelijke afspiegeling is van hetgeen men

meent dat in de eerste bronnen van het islamitische geloof – de koran en de soenna – staat vermeld, valt jihad binnen het begrip «gewapende strijd». Immers, de verwezenlijking van een wereld volgens een bepaald model door het ontplooiën van geweldsactiviteiten kan niet anders dan (ook) met ingrijpend geweld worden gerealiseerd. Het gaat bij een «gewapende strijd» derhalve niet om gevechten tussen criminele bendes of jeugdbendes die elkaar met het nodige geweld bestrijden. «Gewapend» is de «strijd» als bedoeld in het voorgestelde artikel 205 Sr, wanneer de (uiteindelijk beoogde) toepassing van geweld vergelijkbaar is met het ingrijpend geweld dat wordt toegepast in een oorlogs- of guerillasituatie. In relatie tot de geweldstoepassing wijkt het begrip «gewapende strijd» dan ook niet af van «krijgsmacht». De aanvulling met «gewapende strijd» is – zoals reeds aangegeven – vooral van belang omdat hierdoor naast het rekruteren voor een organisatie die gewapenderhand optreedt (krijgsmacht), tevens het werven met het oog op de rechtstreekse inzet ten behoeve van een gewapende strijd strafbaar wordt gesteld zonder dat sprake hoeft te zijn van deelname aan enige groep of enig samenwerkingsverband (vgl. de islamistische strijd).’

(Kamerstukken II 2003/04, 28463, 10. p. 9, 11-12.)

Mede gelet op de bovenstaande wetsgeschiedenis is slechts dan sprake van het werven ‘voor gewapende strijd’ als bedoeld in artikel 205 lid 1 Sr indien een persoon wordt geworven met het oog op diens rechtstreekse inzet ten behoeve van de gewapende strijd.

Het hof heeft geoordeeld dat het werven van een persoon voor ‘het zorgen voor de bezittingen, het huishouden en de kinderen van een strijder’ niet zonder meer is aan te merken als het werven van iemand ‘voor gewapende strijd’ als bedoeld in artikel 205 lid 1 Sr. Dit oordeel geeft, gelet op het vorenoverwogene, niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend gemotiveerd, mede in het licht van hetgeen het hof overigens heeft overwogen met betrekking tot het voor werving zoals bedoeld in artikel 205 lid 1 Sr vereiste beogen van daadwerkelijke deelname aan dan wel rechtstreekse inzet bij de gewapende strijd.

Anders dan in de toelichting op het middel wordt betoogd, leidt de toepasselijke internationale regelgeving – weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal onder 25 tot en met 27 – niet tot een ander oordeel.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verklaart de verdachte niet-ontvankelijk in haar beroep en verwerpt het beroep van het Openbaar Ministerie.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-06-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:897

Zaaknummer: 16/05491

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

Wetsartikelen: 205 Sr

RECHTSPRAAK

Slagende bewijsklacht tegen de veroordeling wegens het niet voldoen aan een vordering ex artikel 21 en 24a WED bij controle van een vissersboot.

Het middel klaagt ten eerste over de kwalificatie van het onder 1 bewezenverklaarde.

Voor de kwalificatie ‘medeplegen van het opzettelijk niet voldoen aan een vordering krachtens de artikelen 21 en 24a van de Wet op de economische delicten, gedaan door een opsporingsambtenaar’ is onder meer vereist dat is bewezenverklaard dat de verdachte opzettelijk niet heeft voldaan aan een krachtens artikel 21 en 24a WED gedane vordering. De onder 2.2 weergegeven bewezenverklaring houdt evenwel niet in dat de verdachte ‘opzettelijk’ niet heeft voldaan aan een krachtens artikel 21 en 24a WED gedane vordering. In aanmerking genomen dat de bewezenverklaring wel inhoudt dat opzettelijk geen gevolg is gegeven aan de door de buitengewoon opsporingsambtenaar gedane vordering, moet, ook gelet op de onder 2.1 weergegeven tenlastelegging, worden aangenomen dat sprake is van een kennelijke misslag. De Hoge Raad leest de bewezenverklaring met verbetering van deze misslag. Aan de klacht komt de feitelijke grondslag te ontvallen, zodat het middel in zoverre niet tot cassatie kan leiden.

Het middel klaagt voorts dat de bewezenverklaring van het onder 1 ten laste gelegde wat betreft het opzet niet uit de gebezigde bewijsvoering kan worden afgeleid.

De tenlastelegging is toegesneden op artikel 26 WED. De bewezenverklaring, voor zover behelzende dat de verdachte ‘opzettelijk’ niet heeft voldaan aan de door een opsporingsambtenaar krachtens artikel 21 juncto 24a WED gedane vordering, kan niet zonder meer uit de gebezigde bewijsvoering volgen. De daartoe door het hof in het bijzonder in aanmerking genomen omstandigheid dat op enig moment vóór de in de bewezenverklaring bedoelde vordering de visnetten bewust zijn gevierd om een controle van de netten te vermijden, kan het oordeel van het hof dat de verdachte opzet had op het niet-voldoen aan de nadien gegeven vordering tot het opdraggen van de visnetten, niet zonder meer dragen. De uitspraak is daarom niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

Het middel is in zoverre terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ten aanzien van het onder 1 ten laste gelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan, verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-06-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:902

Zaaknummer: 17/01404

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en M.T. Boerlage

Advocaten: J. Kuijper

Wetsartikelen: 24a WED, 21 WED en 26 WED

RECHTSPRAAK

Falende klacht omtrent het bewezenverklarde medeplegen.

De plaatsvervangend advocaat-generaal D.J.M.W. Paridaens heeft geconcludeerd tot vernietiging van de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ten aanzien van het onder 1 ten laste gelegde en de opgelegde straf, tot terugwijzing van de zaak naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Het middel klaagt onder meer dat de bewezenverklaring ten aanzien van het handelen tezamen en in vereniging (hierna: het medeplegen) niet uit de bewijsvoering kan worden afgeleid.

Blijkens zijn hiervoor onder 2.2 weergegeven bewijsvoering heeft het hof onder meer vastgesteld dat in een (slaap)kamer op de eerste etage een sigarettenpeuk is aangetroffen met daarop DNA dat overeenkomt met het DNA-profiel van de verdachte, dat in de schuur van de woning aan de [a-straat 1] in Breda voor hennepcultuur gebruikte handschoenen zijn aangetroffen met daarin aan de binnenzijde DNA-materiaal dat overeenkomt met het DNA-profiel van mededader [medeverdachte] alsmede het DNA-profiel van bewoner en mededader [betrokkene 1], dat de verdachte op 17 januari 2011 tezamen met een onbekende persoon naar een growshop is gegaan en zich vervolgens heeft opgehouden in de nabijheid van genoemde woning en dat de verdachte in OVC-gesprekken op 1 april 2011 met [medeverdachte], welke gesprekken zijn opgenomen in een auto die zich ten tijde van die gesprekken in de omgeving van Breda bevond, heeft gesproken over – kort gezegd – het laten komen van ‘die Duitser’ naar de bouwmarkt, (de wijze van) vervoer van zakken, het plaatsen van groeilicht/lampen van 300, 400 en 600 Watt en de zichtbaarheid van een over het plafond lopende kabel. Het mede daarop gebaseerde oordeel van het hof dat sprake is van een voor medeplegen vereiste bewuste en nauwe samenwerking van de verdachte met zijn mededaders, is niet onbegrijpelijk en toereikend gemotiveerd.

Het middel faalt in zoverre.

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van

het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Gelet op de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van zes maanden voorwaardelijk, met een proeftijd van twee jaren, en de mate waarin de redelijke termijn is overschreden, is er geen aanleiding om aan het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden enig rechtsgevolg te verbinden en zal de Hoge Raad met dat oordeel volstaan.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 29-05-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:789

Zaaknummer: 16/03373

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en A.E.M. Röttgering

Advocaten: P.M. Romboouts

Wetsartikelen: 47 Sr

RECHTSPRAAK

Falende klacht omtrent het bewezenverklaarde medeplegen.

Het middel klaagt onder meer dat de bewezenverklaring ten aanzien van het handelen tezamen en in vereniging (hierna: het medeplegen) niet uit de bewijsvoering kan worden afgeleid.

Blijkens zijn onder 2.2 weergegeven bewijsvoering heeft het hof onder meer vastgesteld dat in de schuur van de woning aan de [a-straat 1] in Breda voor hennepcultuur gebruikte handschoenen zijn aangetroffen met daarin aan de binnenzijde DNA-materiaal dat overeenkomt met het DNA-profiel van de verdachte alsmede het DNA-profiel van bewoner en mededader [betrokkene 1], dat de verdachte ten tijde van zijn aanhouding de sleutel van die woning bij zich droeg en dat de verdachte, terwijl hij in de omgeving van Breda was, in OVC-gesprekken op 1 april 2011 met mededader [medeverdachte 1] heeft gesproken over – kort gezegd – het laten komen van ‘die Duitser’ naar de bouwmarkt, (de wijze van) vervoer van zakken, het plaatsen van groeilicht/lampen van 300, 400 en 600 Watt en de zichtbaarheid van een over het plafond lopende kabel. Het mede daarop gebaseerde oordeel van het hof dat sprake is van een voor medeplegen vereiste bewuste en nauwe samenwerking van de verdachte met zijn mededaders, is niet onbegrijpelijk en toereikend gemotiveerd.

Het middel faalt in zoverre.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 29-05-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:776

Zaaknummer: 16/02820

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en A.E.M. Röttgering

Advocaten: D.N. de Jonge en C. Grijsen

Wetsartikelen: 47 Sr

RECHTSPRAAK

Is er sprake van onrechtmatig verkregen gegevens uit het Hotmail-account van verdachte en levert dit een vormverzuim als bedoeld in artikel 359a Sv op?

Het middel klaagt over de verwerping door het hof van een verweer strekkende tot uitsluiting van het bewijs van door de politie onrechtmatig verkregen gegevens uit het Hotmail-account van de verdachte.

In zijn arrest van 19 februari 2013, ECLI:NL:HR:2013:BY5321, NJ 2013/308 heeft de Hoge Raad ten aanzien van het met artikel 413 lid 5 en 7 SvC in de kern overeenkomende artikel 359a van het Nederlandse Wetboek van Strafvordering onder meer het volgende overwogen:

‘2.4.1. (...) Indien binnen de door art. 359a Sv bepaalde grenzen sprake is van een vormverzuim als bedoeld in deze bepaling, en de rechtsgevolgen daarvan niet uit de wet blijken, moet de rechter beoordelen of aan dat vormverzuim enig rechtsgevolg dient te worden verbonden en, zo ja, welk rechtsgevolg dan in aanmerking komt. Daarbij dient hij rekening te houden met de in het tweede lid van art. 359a Sv genoemde factoren. Het rechtsgevolg zal immers door deze factoren moeten worden gerechtvaardigd.

De eerste factor is “het belang dat het geschonden voorschrift dient”. De tweede factor is “de ernst van het verzuim”. Bij de beoordeling daarvan zijn de omstandigheden van belang waaronder het verzuim is begaan. Daarbij kan ook de mate van verwijtbaarheid van het verzuim een rol spelen. De derde factor is “het nadeel dat daardoor wordt veroorzaakt”. Bij de beoordeling daarvan is onder meer van belang of en in hoeverre de verdachte door het verzuim daadwerkelijk in zijn verdediging is geschaad. (...)

2.4.2. (...)

Bewijsuitsluiting kan als op grond van art. 359a, eerste lid, Sv voorzien rechtsgevolg uitsluitend aan de orde komen indien het bewijsmateriaal door het verzuim is verkregen, en komt slechts in aanmerking indien door de onrechtmatige bewijsgaring een belangrijk (strafvorderlijk) voorschrift of rechtsbeginsel in aanzienlijke mate is geschonden (vgl. HR 30 maart 2004, LJN

AM2533, NJ 2004/376). Wat dat laatste betreft geldt dat een schending van het in art. 8 EVRM gegarandeerde recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer niet zonder meer een inbreuk oplevert op de in art. 6 EVRM vervatte waarborg van een eerlijk proces (vgl. HR 7 juli 2009, LJN BH8889, NJ 2009/399) en dat aan een niet gerechtvaardigde inbreuk op het door het eerste lid van art. 8 EVRM gewaarborgde recht in de strafprocedure tegen de verdachte geen rechtsgevolgen behoeven te worden verbonden, mits zijn recht op een eerlijk proces zoals bedoeld in art. 6, eerste lid, EVRM wordt gewaarborgd (vgl. HR 5 oktober 2010, LJN BL5629, NJ 2011/169, rov. 4.4.1).

(...)

Artikel 177r SvC heeft betrekking op het opnemen van (toekomstige) communicatie die plaatsvindt met gebruikmaking van de diensten van een communicatiedienst. Deze bepaling ziet niet op – kort gezegd – het verstrekken door een communicatiedienst van reeds opgeslagen of vastgelegde gegevens. Voor het vorderen van dergelijke gegevens is artikel 177s SvC geschreven.

Het hof heeft geoordeeld dat het met het in het strafvorderlijk onderzoek bekend geworden wachtwoord inloggen op het e-mailaccount van de verdachte door de politie teneinde kennis te nemen van een aan de verdachte gerichte e-mail geen vormverzuim in de zin van artikel 413 SvC oplevert, onder meer op de grond dat het verlenen van een machtiging (de Hoge Raad begrijpt: het doen van een vordering door de officier van justitie) als bedoeld in artikel 177s SvC, ertoe strekkend dat de beheerder van het Hotmail-account gegevens verstrekt, geen redelijk doel meer diende, aangezien de rechter-commissaris op grond van artikel 177r SvC een machtiging had verleend voor 'het opnemen van communicatie van (onder meer) historische gegevens' en daarmee toestemming had verleend tot het inzien van dat e-mailaccount. Gelet op hetgeen onder 2.5 is overwogen, is de motivering van het hof in zoverre niet begrijpelijk. Het middel is terecht voorgesteld. Dit behoeft evenwel niet tot cassatie te leiden, omdat de verdachte daarbij gelet op het volgende geen rechtens te respecteren belang heeft.

In zijn onder 2.2.2 weergegeven overwegingen heeft het hof tevens als zijn oordeel tot uitdrukking gebracht dat, zo al sprake zou zijn van een vormverzuim, dit niet tot bewijsuitsluiting hoeft te leiden. Het hof heeft daarbij vooropgesteld dat een schending van het in artikel 8 EVRM gegarandeerde recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer niet zonder meer een inbreuk oplevert op de in artikel 6 EVRM vervatte waarborg van een eerlijk proces. Het hof heeft voorts geoordeeld dat dit recht niet is tekortgedaan nu de verdediging haar verdedigingsrechten zowel in eerste aanleg als in hoger beroep in volle omvang heeft kunnen uitoefenen, zij de betrouwbaarheid van het verkregen bewijsmateriaal

niet heeft betwist en dit bewijsmateriaal niet het enige bewijs is dat door het hof gebezigd is.

Dit oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is – in aanmerking genomen dat in hoger beroep in dit verband namens de verdachte niet meer is aangevoerd dan dat hij, door de schending van artikel 8 EVRM in samenhang met de schending van artikel 6 door het bewijs onrechtmatig te verkrijgen, ‘*as a whole*’ geen eerlijk proces heeft gekregen – niet onbegrijpelijk.

De verdachte bevindt zich in voorlopige hechtenis. De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan zestien maanden zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van 24 jaren.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze 23 jaren en tien maanden beloopt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 29-05-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:786

Zaaknummer: 17/02592

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en A.E.M. Röttgering

Advocaten: G.G.J. Knoops en E. Vogelvang

Wetsartikelen: 359a Sv